

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 534/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti J. M. a M. M., zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Chmurom, Advokátska kancelária Sitár & Saloka, Zvonárska 8, Košice, pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 42/2003 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. M. a M. M. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 42/2003 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 42/2003 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. J. M. a M. M. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur) pre každého z nich, ktoré im je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť J. M. a M. M. trovy konania v sume 300,16 € (slovom tristo eur a šesťnásť centov) na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Chmuru, Advokátska kancelária Sitár & Saloka, Zvonárska 8, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 534/2014 z 9. septembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. M. a M. M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/42/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Predmetom konania, ktorého sa sťažnosť týka, je rozhodovanie o návrhu sťažovateľov na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti — parcele č., záhrada o výmere 376 m², zapísanej na liste vlastníctva č., okres K., obec K., katastrálne územie K. (ďalej len „nehnuteľnosť“). Od podania návrhu vo veci uplynulo viac ako jedenásť rokov a všeobecné súdy dosiaľ právoplatne nerozhodli, čo u nich vyvoláva dlhodobý stav právnej neistoty.

Sťažovatelia uviedli, že hoci okresný súd v napadnutom konaní už dvakrát rozhodol rozsudkom, ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu „*neexistuje ani prvostupňové rozhodnutie*“, pretože Krajský súd v Košiciach bol už dvakrát nútený svojím uznesením rozsudok okresného súdu vo veci zrušiť.

Okrem toho, že sa sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovali priznanie finančného zadosťučinenia v sume 6 000 € pre každého zo sťažovateľov a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 202/12 doručeným ústavnému súdu 3. novembra 2014, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Vychádzajúc z postupu súdu mám za to, že predmetná vec je skutkovo zložitá, keďže súd musel vypočúť desiatky svedkov a pre rozhodnutie vo veci potreboval zabezpečiť množstvo listinných dôkazov.

Účastníci konania svojím správaním nespôsobili prietahy v konaní, aj keď tri pojednávania boli na ich žiadosť odročené.

Súhlasím, aby ústavný súd o predmetnej sťažnosti rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania.“

Súčasťou písomného vyjadrenia okresného súdu bol aj stručný prehľad procesných úkonov súdu, ako aj účastníkov napadnutého konania, z ktorého vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„Konanie vo veci sp. zn. 14C/42/2003 sa začalo 21. 1. 2003.

Dňa 29. 1. 2003 bol navrhovateľ vyzvaný na predloženie znaleckého posudku na cenu nehnuteľnosti, ktorá je predmetom súdneho sporu.

Dňa 12. 3. 2003 súd vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh vo výške 16 845,- Sk. Navrhovateľ súdny poplatok uhradil 2. 4. 2003.

Dňa 14. 3. 2005 súd odoslal účastníkom výzvy a poučenia podľa ust. § 114 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.).

Prvý termín pojednávania súd nariadil na 5. 6. 2006. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na 12. 10. 2006.

Pojednávanie nariadené na 12.10.2006 bolo bez prejednania veci na žiadosť navrhovateľov z dôvodu, že ich právny zástupca je mimo územia Slovenskej republiky odročené na neurčito.

Dňa 5. 2. 2007 bola vec pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Murínovej.

Uznesením č. k. 14C/42/2003-72 zo dňa 14. 3. 2007 súd pripustil do konania na strane navrhovateľa M. M.

Tretí termín pojednávania súd nariadil na 29. 6. 2007. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na 21. 9. 2007 za účelom doplnenia dokazovania.

Štvrté pojednávanie nariadené na 21. 9. 2007 bolo po prejednaní veci odročené na neurčito z dôvodu poskytnutia lehoty navrhovateľom na upresnenie žalobného návrhu.

Uznesením č. k. 14C/42/2003-134 zo dňa 12. 11. 2007 súd pripustil zmenu žalobného návrhu.

Piate pojednávanie súd nariadil na 14. 3. 2008. Po prejednaní veci, výsluchu navrhnutých svedkov, bolo pojednávanie odročené na 18. 4. 2008 za účelom ďalšieho dokazovania.

Na šiestom pojednávani súd pokračoval vo vykonávaní dôkazov a pojednávanie odročil na 16. 5. 2008 za účelom doplnenia dokazovania.

Siedme pojednávanie nariadené na 16. 5. 2008 bolo po prejednaní veci odročené na 20. 6. 2008.

Ôsme pojednávanie nariadené na 20. 6. 2008 bolo po prejednaní veci a vypočutí svedkov odročené na 5. 9. 2008.

Deviate pojednávanie nariadené na 5. 9. 2008 bolo po prejednaní veci odročené na 26. 9. 2008 za účelom doplnenia dokazovania.

Desiate pojednávanie po prejednaní veci bolo odročené na 28. 10. 2008 za účelom doplnenia dokazovania.

Jedenáste pojednávanie bolo po prejednaní veci odročené na 14. 11. 2008 za účelom doplnenia dokazovania.

Na pojednávaní dňa 14. 11. 2008 súd po prejednaní veci vyhlásil rozsudok.

Proti rozsudku podali dňa 22. 1. 2009 odvolanie navrhovateľa a požiadali súd o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Uznesením č. k. 14C/42/2003-120 zo dňa 23. 2. 2009 súd nepriznal navrhovateľom oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 20. 4. 2009 bola vec predložená na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2Co/132/2009-333 zo dňa 26. 8. 2009 zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie.

Trináste pojednávanie súd nariadil na 28. 5. 2010. Toto pojednávanie bolo na žiadosť právnej zástupkyne odporcov, z dôvodu jej náhlej zdravotnej indispozície, odročené bez prejednaní veci na 30. 6. 2010.

Štrnásť pojednávanie nariadené na 30. 6. 2010 bolo po prejednaní veci odročené na neurčito za účelom poskytnutia lehoty odporcom na upresnenie návrhov na dokazovanie.

Pätnásť pojednávanie bolo nariadené na 17. 12. 2010. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na 16. 3. 2011 za účelom predloženia listinných dôkazov navrhovateľmi.

Šestnásť pojednávanie bolo po prejednaní veci odročené na 6. 5. 2011 za účelom predloženia listinného dokladu navrhovateľmi.

Sedemnásť pojednávanie bolo po prejednaní veci odročené na 1. 7. 2011.

Osemnásť pojednávanie bolo po prejednaní veci odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Devätnásť pojednávanie bolo nariadené na 27. 4. 2012.

Dvadsať pojednávanie po prejednaní veci bolo odročené na neurčito za účelom ďalšieho doplnenia dokazovania.

Dvadsať prvé pojednávanie súd nariadil na 20. 11. 2012. Pojednávanie po prejednaní veci bolo odročené na 20. 12. 2012.

Dvadsať druhé pojednávanie po prejednaní veci bolo odročené na 31. 1. 2013 za účelom vyhlásenia rozhodnutia.

Dňa 31. 1. 2013 bol vo veci vyhlásený rozsudok.

Dňa 3. 4. 2013 odporcovia doručili súdu odvolanie proti rozsudku.

Dňa 26. 4. 2013 bola vec predložená na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach. Uznesením č. k. 2Co/191/2013-733 zo dňa 17. 4. 2014 súd zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie.“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný a doručený 6. novembra 2014, zistil aj ústavný súd.

Právny zástupca sťažovateľov v oznámení doručenom ústavnému súdu 11. novembra 2014 vyjadril súhlasil s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom a uviedol, že v plnej miere zotrváva na obsahu sťažnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Sťažovatelia sa tiež domáhali vyslovenia porušenia svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide

o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom sú sťažovatelia navrhovateľmi (o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti), ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci, hoci v okolnostiach prípadu konštatuje, že istá miera skutkovej náročnosti je v konaní prítomná, pretože bolo potrebné uskutočniť výsluch veľkého počtu svedkov, čím však nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil žiadne závažné okolnosti na strane sťažovateľov, ktoré by relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania, preto konštatuje, že sťažovatelia v doterajšom priebehu konania poskytovali primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu reagovali včas, a zároveň k obrane okresného súdu uvádza, že odročiť pojednávanie bolo potrebné len raz, a to z dôvodov na strane sťažovateľov.

3. Napokon ústavný súd posudzoval samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd konštatuje, že okresnému súdu trvalo viac ako tri roky a tri mesiace, kým sa uskutočnilo prvé pojednávanie vo veci, pričom v tomto období okresný súd uskutočnil len tri triviálne úkony, a to výzvu adresovanú sťažovateľom na predloženie znaleckého posudku (na ktorú sťažovatelia reagovali v primeranej lehote jedného mesiaca), na zaplatenie súdneho poplatku (na ktorú sťažovatelia opäť reagovali v primeranej lehote jedného mesiaca) a všeobecnú výzvu s poučením. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel

k záveru, že toto obdobie v celosti možno považovať za zbytočný prier'ah. Postup okresného súdu vo zvyšnej časti preskúmaného konania bol v zásade plynulý, bez evidentnej nečinnosti, okrem jedného výraznejšieho obdobia nečinnosti v trvaní 8 mesiacov potom, ako Krajský súd v Košiciach svojím uznesením sp. zn. 2 Co 132/2009 z 26. augusta 2009 zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu 29. septembra 2009 na ďalšie konanie, do uskutočnenia pojednávania 28. mája 2010 vo veci po zrušení rozsudku. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní identifikoval zbytočné prier'ahy spočívajúce v neodôvodnenej nečinnosti v súhrne približne štyri roky.

Rozhodujúcim dôvodom, pre ktorý možno doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní označiť tiež aj ako nesústreďený a neefektívny, je skutočnosť, že aj napriek vysokému počtu vykonaných dvadsať pojednávanií nie je dokazovanie vykonané v dostatočnom rozsahu. Okresný súd v merite veci dosiaľ rozhodol dvakrát, pričom k zrušeniu rozsudku okresného súdu v prvom prípade došlo z dôvodu nesprávneho právneho hodnotenia vykonaného dokazovania, a preto aj potreby vykonania ďalšieho dokazovania. V druhom prípade k zrušeniu rozsudku došlo z dôvodu pre nepreskúmateľnosť dôvodov rozhodnutia, pretože po zrušení rozsudku okresný súd svoje skutkové závery oprel o tie isté dôkazy, z ktorých predtým dospel k opačnému záveru bez toho, aby opakoval pre rozhodnutie podstatné dôkazy, čím zároveň došlo aj k odňatiu možnosti konať účastníkov v konaní.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústreďená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prier'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 14 C 42/2003 konal bez zbytočných prietahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľov právoplatne skončená (bod 2 výroku rozhodnutia).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 6 000 € pre každého, ktoré odôvodnili pretrvávajúcim stavom právnej neistoty aj po jedenástich rokoch konania.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto

prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania okresného súdu, ktorá predstavuje viac ako 11 rokov, a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, považoval ústavný súd priznanie sumy 3 000 € pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku rozhodnutia).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca podal sťažnosť za každého sťažovateľa osobitne, pričom si v oboch prípadoch uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú však nevyčíslil.

Ústavný súd priznal sťažovateľom trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2013 v sume 804 €. Vzhľadom na to, že právny zástupca zastupoval dvoch sťažovateľov, sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb podľa § 13 ods. 2 vyhlášky. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti)

po 134 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľov aj nárok na náhradu režijného paušálu za dva úkony právnej služby podľa vyhlášky vykonané v roku 2014 po 8,04 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľom, spolu predstavuje teda sumu 300,16 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku rozhodnutia).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2014